

ærede Medlem meente, at det var ønskeligt, at der til § 5, som omhandler den finant-
selle Side af Sagen, udtrykkelig blev tilføjet,
at de 30,000 Rd. kun skulde tilskydes, ind-
til anderledes bestemmes ved Lov. Jeg kan
slutte mig til, hvad den høitærede Minister
har ytret herom. Naar man gjennemlæser
de Actstykker, som vedkomme Islands Forfat-
ning og Finantsvæsen, vil man see, at det
netop er den af de Bestemmelser, der bleve
tagne sidste Gang, da Sagen var under Be-
handling, som maaskee har fundet meest An-
stød paa Island. Det vil ogsaa erindres, at
netop i Folkethinget blev det ikke berørt; det
var først i Landstinget, at denne Tilføining
skete, og for at blive enig med Landstinget
var det, at man ogsaa her tilføiede det, men
i Udvalget — hvoraf ogsaa jeg var Medlem
— blev noget Saadant ikke oprindelig ved-
taget eller paatænkt at foreslaae. Jeg troer,
at man maa regne paa, at de 30,000 Rd.
for bestandig maae betales til Island, og det
er vistnok den eneste Maade, hvorpaa det er
muligt at komme til nogen Overeenskomst med
Islanderne. Naar man læser den Betænk-
ning, som Althinget har afgivet over Lovfor-
slaget, vil man finde, at Islanderne staae i
den Formening, at de have et meget stort
Netskrav til Statskassen. Deres Mening
gaaer ud paa, at de have Ret til at for-
lange 126,261 Rd. aarlig, og saa troer man
endog at være liberal, idet der strengt
taget kunde forlanges endnu Mere. Denne
Regning er ganske vist opgjort saa urimeligt
som det paa nogen Maade er muligt at
opstille en Regning paa. Man gaaer nem-
lig ud fra, at de Indtægter, som Statskassen
har havt ved at Handelen har været monopo-
liseret fra Aaret 1602, egentlig skulde til-
komme Island, altsaa gaaer man ud fra in-
det Mindre, end at alle de Regjeringer, som
have eksisteret i denne Tid, slet ikke have havt
Ret til at tage de vedkommende Beslutninger,
men det er jo en Paastand, hvis Urimelighed
er indlysende. Jeg vil ikke lægge stor
Vægt paa, at der i denne Opgjørelse efter
min Mening er gjort forskjellige Feil. Man
figer, at Handelsmonopolet har vedværet til

1786, men 12 Aar forinden, altsaa fra
1774, blev Handelen dreven for Statens
Regning, og det er saa langt fra, at Staten
dengang havde nogen Fordeel deraf, at den
vertimod havde meget betydelige Tab. Paa
den Tid overgik der nemlig Island store Ulyk-
ker, Sordffjælv, Vandflod o. s. v. og det var
med stort Tab, at Handelen dreves. Men
desuagtet synes det, som om man ganske har
overseet dette, og man holder sig kun til Aars-
tallet 1786. Der var ogsaa i en tidligere
Periode 5 Aar, hvori Handelen dreves for
Statens Regning, hvortil det heller ikke lader,
at man har taget noget Hensyn ved denne
Beregning. Man figer endvidere, at indtil
Midten af forrige Aarhundrede har Staten
„saa vidt vides“ ikke udgivet Noget til
Islands Fornødenheder. Men naar en saa-
dan Regning opgjøres, saa er det nødvendigt,
at man med Sikkerhed kan fige, at Intet er
udgivet hertil. Derhos er der al Sandsynlig-
hed for, at ligesom der i forrige Aarhundrede
blev udgivet overordentlig store Summer for
at komme Island til Hjælp i dets Nød, saa-
ledes er dette vist ogsaa ofte sket i tidligere
Tid; men nu lader det sig umulig paavise.
Heri ligger altsaa, at man ikke kan gjøre
Regningen op paa den Maade, som Island-
erne have gjort. For imidlertid at blive
enig med Islanderne, og det er vistnok Noget,
som man, naar man seer hen til Fortidens
Begivenheder, i høi Grad maa ønske, er det
aldeles nødvendigt, at man fra danff Side
viser sig redebon til at bære de Udgifter, som
man nogenlunde troer at kunne paalægge
Statskassen. Jeg indrømmer, at det vil blive
en ganske betydelig Sum, især naar man hen-
seer til, at vi ingen Indtægt have eller vel
nogensinde ville faae fra Island. Naar man
imidlertid gjennemlæser de Actstykker, som her
foreligger, vil man see, at det allerede vil være
overordentlig vanskeligt at komme til en Over-
eenskomst med Islanderne paa det Grundlag,
som den høitærede Minister her foreslaaer,
men at søge at nedsætte Beløbet eller føie en
saadan Betingelse til som de, der nu omtal-
tes af det ærede Medlem for Fredericia (Gad),
nemlig at der skal indsættes: „indtil der an-